

Μακεδονικά

Τόμ. 18, Αρ. 1 (1978)

Π. Γεωργαντζή, Συμβολή εις την ιστορίαν της Ξάνθης

Αθαν. Αγγελόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.507](https://doi.org/10.12681/makedonika.507)

Copyright © 2015, Αθαν. Αγγελόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Αγγελόπουλος Α. (1978). Π. Γεωργαντζή, Συμβολή εις την ιστορίαν της Ξάνθης. *Μακεδονικά*, 18(1), 319–321.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.507>

όποιων τὸ Λιτόχωρον, ἡ Λεπτοκαρυά, ἡ Σκοτίνη καὶ ἡ Πούρλια, συνηνώθησαν ἐκκλησιαστικῶς μετὰ τῆς ἐπισκοπῆς Πέτρας τῆς μητροπολιτικῆς περιφερείας Θεσσαλονίκης¹.

¹ Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου

ΑΘΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Π. Γ ε ω ρ γ α ν τ ζ ῆ, Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ξάνθης, Ξάνθη 1976, σελ. 1-269.

1. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος γίνεται λόγος περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ξάνθης γενικῶς (σσ. 17-186) καὶ εἰς τὸ δεύτερον περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς ἐπαρχίας Ξάνθης εἰδικώτερον (σσ. 187-256). Εἶναι πάρα πολὺ ἐνδιαφέροντα ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως νὰ μᾶς δώσῃ μίαν πρώτην, ὅσον τὸ δυνατόν σαφεστέραν, εἰκόνα τῆς ἱστορίας τῆς Ξάνθης ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανισέως τῆς μέχρι καὶ τῆς τουρκοκρατίας καὶ τῆς ἐνσωματώσεώς της εἰς τὸν ἑλληνικὸν κορμόν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν καὶ ἀγνώστων ἡμῖν πηγῶν.

Εἶναι λίαν ἀξιόλογοι αἱ πληροφορίες τοῦ συγγραφέως διὰ τὰς πόλεις καὶ τὰ φρούρια τῆς περιοχῆς, κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν καὶ πρωτοβυζαντινὴν περίοδον, διαφωτίζουσαι συγχρόνως καὶ τὴν τότε γεωγραφικὴν εἰκόνα τῆς περιοχῆς, ὡς καὶ αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς ἀρχαίας Τοπεύρου καὶ τῶν νομισμάτων της. Ἀλλὰ τὸ ὅλον βάρος τῆς ἐργασίας εἰς τὸ πρῶτον μέρος πίπτει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ξάνθης κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους καὶ ἰδίᾳ τὴν τουρκοκρατίαν· διὰ μέσον τῶν δύο αὐτῶν περιόδων προβάλλει λαμπρὰ ἡ συνεχὴς ἐλληνικὴ παρουσία τῆς περιοχῆς.

Ἡ ὅλη εἰκὼν περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ξάνθης πλασιώνεται ἐπιτυχέστατα μὲ τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐργασίας, τὸ ὅποιον συνιστᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τῆς Ξάνθης καὶ πραγματεύεται ζητήματα περὶ τῶν ἐπισκόπων Τοπεύρου, Ξανθείας καὶ Περιθεωρίου καὶ τῆς μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου ἐπὶ τουρκοκρατίας, περὶ τῶν διακεκριμένων ἱεραρχῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς καὶ τῶν μονῶν της διὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ μὲ τὸν δημοσιευόμενον πίνακα ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου. Τὴν ὅλην ἐργασίαν διανθίζουν καὶ διαφωτίζουν ἐπὶ πλέον χάρται καὶ εἰκόνες. Βιβλιογραφία πλουσιωτάτη καὶ ἀντιπροσωπευτικὴ.

2. Ἀλλ' ἄς μᾶς ἐπιτραποῦν συμβολαὶ τινες εἰς τὴν ἀξιόλογον κατὰ πάντα ἐργασίαν ταύτην πρὸς ὑποβοήθησιν τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν ἀναλφθεῖσαν πρώτην σοβαρὰν προσπάθειαν συνθέσεως τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας μιᾶς λίαν νευραλγικῆς ἀπὸ ἐλληνικῆς πλευρᾶς περιοχῆς, τὴν ὁποίαν ἐργασίαν, ἐξάλλου, ὀρθῶς ἐβράβευσεν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν.

Συμβολαὶ εἰς τὸ πρῶτον μέρος. α. Οἱ Θράκες δὲν ὑπῆρξαν ἑλληνικὸν (σ. 18) ἀλλ' ἰνδοευρωπαϊκὸν φύλον, ἐξελληνισθὲν μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἑλληνικῶν ἀποικιῶν εἰς τὰ παράλια τῆς Θράκης καὶ τὴν δι' αὐτῶν προώθησιν καὶ διεισδυσιν τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ πνεύματος.

β. Εἰς τὴν Βιστωνίδα ἐκβάλλουν ὄχι δύο (σ. 33) ἀλλὰ τρεῖς ποταμίσκοι. Δύο εἰς τὴν ἀνατολικὴν τῆς πλευρᾶς (Τραβός, Κόμψατος, κατὰ Ἡρόδοτον VII, 109) καὶ εἰς τὴν δυτικὴν τῆς πλευρᾶς ὁ τῆς Ξάνθης, ἀνώνυμος εἰς τοὺς χάρτας. Ὁ ἀνώνυμος ποταμὸς Ξάνθης

1. Βλ. σχ. Ἀ θ. Ἀ γ γ ε λ ο π ο ὕ λ ο υ, Ἡ συμβολὴ τῆς ἐπισκοπῆς Πέτρας εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἐκπαιδευτικὰ προβλήματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς περιοχῆς Ὀλύμπου 1890-1896, Θεσσαλονίκη 1974 (ἀνάτυπον ἀπὸ τὰ «Μακεδονικά» 14, 1974, 77-78, ὕποσ. 4) καὶ τ ο ὺ α ὕ τ ο ὺ, βιβλιοκρισία εἰς «Μακεδονικά» 15 (1975) 397-398.

πιθανὸς εἶναι ὁ Κοσσινίτης τοῦ Αἰλιανοῦ καὶ τοῦ Πλινίου, ἀλλ' ὅχι ὁ Κόμψατος τοῦ Ἡροδότου (σ. 34), ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ποταμοὺς ἐκβάλλοντας εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς Βιστωνίδος, ὡς δεικνύει ὁ μὴ ἀμφισβητούμενος Τραῖος, μετὰ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρεται ὁ Κόμψατος. Ἡ περιγραφὴ τοῦ Ἡροδότου δὲν φθάνει εἰς τὴν δυτικὴν ὄχθη τῆς Βιστωνίδος.

γ. Ἡ ὀνομασία τοῦ χωρίου Παράδεισος εἶναι νεώτερα. Ἐπὶ τουρκοκρατίας ἔλεγτο Ἰντζές¹. Ἐπομένως ὁ ἐκτιθέμενος γλωσσικὸς συνδυασμὸς Pyrdis = Pardis = Parad (e)is (os) εἶναι μᾶλλον ἀμφίβολος, ὁμοιάζων ὀλίγον πρὸς ταχυδακτυλογράφιαν.

δ. Δὲν μαρτυρεῖται ἀντίστασις τῆς Ξάνθης κατὰ Σκυλογιάννην² ὀχύρωσις αὐτῆς δὲν εἶναι ἐξήγησις (σ. 78), διότι ὀχυρωμένοι ἦσαν καὶ αἱ καταστραφεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ πόλεις. Ἐπομένως ἰσχύει ἡ ἑρμηνεία Κυριακίδου, ὅτι, δηλαδή, ἡ Ξάνθη ἀπέφυγε τὴν καταστροφὴν, διότι «πιθανὸς νὰ ἔκειτο μακρὰν τῆς ὁδοῦ, τὴν ὅποιαν ἤκουλῆθει ὁ Σκυλογιάννης»³.

ε. Οὐδέποτε ἡ Ξάνθη ὑπῆρξεν ἔδρα στρατηγοῦ θέματος (σ. 86)⁴· ἄλλως θὰ ὀνομαζέτο ἐξ αὐτῆς τὸ θέμα. Αἱ πηγαὶ σαφῶς ἀγνοοῦν τὴν ὑπαρξίν θέματος Ξάνθης.

Συμβολαὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος. α. Αἱ περὶ τῆς ὑπαγωγῆς τῆς Ἐξαρχίας Καβάλας πληροφορίαι τοῦ συγγραφέως (σσ. 204-205 καὶ 208) χρήζουσιν διευκρινίσεων καὶ συμπληρώσεων. Ἡ μητρόπολις Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου τὸ 1614 ἀποβάλλεται διὰ πατριαρχικοῦ σιγίλλιου ἀπὸ ἐξ χωρία, τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται εἰς τὴν ἐξ ἧς ἀεσπάσθησαν μητρόπολιν Φιλίππων⁵. Ἡ μὴ μνεία μεταξὺ τῶν χωρίων τούτων καὶ τῆς Καβάλας δὲν σημαίνει ὅπως ἐδήκασεν ὅτι ἡ Καβάλα ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηκολούθει ὑπαγομένη εἰς τὴν μητρόπολιν Ξάνθην. Ἡ Καβάλα τὸ 1614 ἦτο Ἐξαρχία ἢ ἐν πάσει περιπτώσει ἐκτὸς δικαιοδοσίας τῆς μητροπόλεως Ξάνθης, διότι τὸ ἀνωτέρω σιγίλλιον σαφῶς ὁμιλεῖ περὶ δύο ἀνεξαρτήτων μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαιοδοσιῶν, ἐνεργουσῶν εἰς βάρος τῆς μητροπόλεως Φιλίππων, ἥτοι «τοῦ ἱερωτάτου μητροπολίτου Περιθεωρίου καὶ Ξάνθης» καὶ «τοῦ προστάτου Καβάλας»⁶. Τὸ 1616 ἡ Ἐξαρχία ἢ ἐπαρχία Καβάλας ὑπάγεται εἰς τὴν μητρόπολιν Φιλίππων⁷, τὸ δὲ 1675 ἐκ νέου ἐμφανίζεται ὡς ἀνεξάρτητος Ἐξαρχία⁸ μέχρι καὶ τοῦ 1721, ὅποτε καθίσταται ἀναπόσπαστον τμήμα τῆς μητροπόλεως Περιθεωρίου καὶ Ξάνθης⁹ μέχρι τοῦ 1924, ὅτε καὶ ἰδρύεται διὰ συνοδικοῦ τόμου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὅχι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (σ. 208) ἡ «ἱερὰ μητρόπολις Καβάλας», ἡ ἐν συνεχείᾳ, ἐνεργεῖαις τοῦ πρώτου αὐτῆς μητροπολίτου Χρυσοστόμου Χατζησταύρου, μετονομασθεῖσα εἰς «Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Νέστον» καὶ εἰς «Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου», ὡς ἔχει σήμερον.

β. Τὰ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἀρπαγέντα χειρόγραφα τῶν ἱερῶν μονῶν τῆς Παναγίας Ἀρχαγγελιωτίσσης καὶ Καλαμοῦς κατὰ τὴν περίοδον τοῦ α' παγκοσμίου πολέμου (σσ.

1. Βλ. Πίνακα Μετονομασιῶν Προσφυγικῶν Συνοικισμῶν Μακεδονίας Ἐπιτροπῆς Ἀποκαταστάσεως Προσφύγων, σ. 9, ἀρ. 59. Λεξικὸν Πάπυρος-Λαρούς, λ. Ἰντζές.

2. Κυριακίδου, Περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Θράκης, ... σ. 34.

3. Πρβλ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, Σερραϊκά, εἰς VV 2 (1895) 630-631 καὶ Κ. Δελικάνη, Ἐξαρχία Καβάλλας, εἰς EA 26 (1906) 168.

4. «... μὴ τολμώντος τοῦ τε νῦν ἱερωτάτου μητροπολίτου Περιθεωρίου καὶ Ξάνθης καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν ἐσομένου, μήτε τοῦ προστάτου Καβάλας, μήτ' ἄλλου τινὸς, ἐνόχλησιν τινα ποιῆσαι...». Πρβλ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, αὐτόθι.

5. Πρβλ. Παπαδοπούλου - Κεραμέως, αὐτόθι.

6. Πρβλ. Μ. Γεδεών, Πατριαρχικαὶ Ἐφημερίδες, Ἀθήναι 1936, σ. 123 καὶ Κ. Δελικάνη, Ἐξαρχία Καβάλας, EA 26 (1906) 168.

7. Πρβλ. Δελικάνη, αὐτόθι.

250 καὶ 254) ἀπόκεινται σήμερα εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσείου Σόφιας, περιγραφέντα προσφάτως ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς, πρωτοβουλία τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐδρεύοντος Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν.

γ. Ὁ ἐν σελ. 256 μνημονούμενος «Κυρίλλος 1721-1726», εἶναι ἀναμφιβόλως μητροπολίτης Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κατὰ τὸ 1721, πλην οὐδὲν στοιχεῖον ἀποκλείει ὅτι ὁ Ἰδιος ἦτο καὶ ὀλίγον πρὸ τοῦ 1721, ἐφ' ὅσον τὸ πρῶτον περὶ αὐτοῦ ὡς μητροπολίτου Ξάνθης πληροφοροῦμεθα τὴν 21 Φεβρουαρίου 1721 ἐκ τοῦ γνωστοῦ σιγγιλίου περὶ τῆς τελείας ἐνώσεως τῆς Ἐξαρχίας Καβάλας μετὰ τῆς μητροπόλεως Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου, ἐκτὸς ἂν ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐγένετο τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1721, ἀλλὰ περὶ τοῦ τελευταίου τούτου οὐδὲν σαφές ἢ ἔστω ἐνδεικτικὸν στοιχεῖον ὑφίσταται.

3. Βιβλιογραφικαὶ συμπληρώσεις. α. Ἀγνοεῖται ἡ διδακτορικὴ διατριβὴ τῆς Ἀλεξάνδρας Κραντονέλλη, ἡ κατὰ τὸν Λατίνων ἑλληνοβουλγαρικὴ σύμπραξις ἐν Θράκῃ 1204-1206, Ἀθῆναι 1964, τὰ συμπεράσματα τῆς ὁποίας θὰ ὑπεβοήθουν μεγάλως εἰς τὴν ὀρθὴν ἀνάλυσιν τῶν ἐν σ. 77 λεγομένων περὶ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ τσάρου τῶν Βουλγάρων Σκυλογιάννη εἰς τὴν Θράκην. β. Ἐν σελ. 113 ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν Μελισσηνῶν παραπέμπει εἰς τὸν Ἱ. Παπαδόπουλον (ΕΕΒΣ 15, 1939, 91) καὶ ἀγνοεῖ τὴν ἐμπεριστατωμένην νεωτέραν περὶ αὐτῶν ἐργασίαν Ἱ. Χ. Χασιώτη, Μακάριος Θεόδωρος καὶ Νικηφόρος οἱ Μελισσηνοὶ (Μελισσοῦργοί), Θεσσαλονίκη 1906 καὶ δὴ τὸ ἐπίμετρο: Οἱ Μελισσηνοὶ καὶ τὸ Χρονικὸν τοῦ Σφραντζῆ, σσ. 171-182, ἐκδ. ΙΜΧΑ, ἀρ. 91, καίτοι εἰς τὴν βιβλιογραφίαν (σ. 264) παρατίθεται ἡ ἐργασία Χασιώτη. γ. Αἱ περὶ τὸν ἐπισκόπων καὶ μητροπολιτῶν Ξάνθης πληροφορίες, ὡς καὶ ὁ ἐν τέλει δημοσιευόμενος ἐπισκοπικὸς κατάλογος (σσ. 255-256) ἐρεῖδονται ἐπὶ τῶν ὁμοίων τοῦ ἀρθρου τοῦ Τ. Γρισσοπούλου, Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου Μητρόπολις, εἰς ΘΗΕ 9 (1966) 646-649, τὸν ὅποιον συμπληρῶναι οὐσιαστικῶς εἰς χρονικὴν περίοδον 40 ἐτῶν μεταξὺ Κυρίλλου τὸ 1721 καὶ Φιλαρέτου τὸ 1764, πλην τὸ ἄκρως ἐνδιαφέρον τοῦτο ἄρθρον δὲν εὑρῆται εἰς τὴν βιβλιογραφίαν ἀλλ' ὑπονοεῖται ἅπαξ ἐν σ. 206, ὑποσ. 7.

Ἰδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἵμου

ΑΘΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δημητρίου Ν. Κακκάβου, Ἀντιστρατήγου, Ἀπομνημονεύματα (Μακεδονικὸς Ἀγών). Δημοσιεύματα τῆς Ε.Μ.Σ. Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη, ἀριθ. 38, Θεσσαλονίκη 1972, 8ο, σελ. 203.

Ἕνας Ἕλληνας στρατιωτικὸς, ὁ πελοποννήσιος Δημ. Ν. Κάκκαβος, ποὺ ἔφτασε στὸν ἀνώτατο βαθμὸ τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας, ὑπηρέτησεν, ὅταν ἦταν ὑπολοχαγός, πολὺ ἀποδοτικὰ τὸν Ἑλληνισμό στὴν ὑπόδουλη τότε Μακεδονία, σὲ μιὰ πραγματικὰ κρισιμώτατη γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ ἔθνος ὁλόκληρη ἐποχῇ. Τὰ ὑπόλοιπα χρόνια του μέχρι τῆς ἀποστρατείας του στάθηκε πιστὸς καὶ συνεπὴς στὶς ιδέες του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ἂν αὐτὲς ἦταν ἢ ὄχι σωστὲς καὶ ὠφέλιμες γιὰ τὸν τόπο μας.

Ὁ Κάκκαβος ἐξῆσε ἐνενήντα ὁλόκληρα χρόνια (1870-1960) καὶ μάλιστα μὲ πολὺ καλὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑγεία καὶ πέθανε γεμάτος ζωτικότητα στὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὴν ὁποία εἶχε συναισθηματικὰ δεθεῖ. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν προτίμησε, ὅταν ἀποστρατεύτηκε, γιὰ μόνιμη ἐγκατάσταση, ἀφοῦ σ' αὐτὴν εἶχε περάσει τὴν περιπετειωδέστερη περίοδο τῆς ζωῆς του ἐπὶ τέσσερα χρόνια καὶ τρεῖς μῆνες (Ὀκτώβρ. 1904-Ἰανουάρ. 1909). Παρέμεινε τότε δῶδ πάνω ὅσο κανεῖς ἄλλος Ἕλληνας ἀξιοματικὸς προσφέροντας τίς ὑπηρεσίες του ὡς δῆθεν «ὐπάλληλος» τοῦ Γεν. Ἑλληνικοῦ Προξενείου μὲ τὸ ψευδώνυμο Δημ.